

ROES

Het is drie uur 's nachts als de mobiel van Ton gaat. Bel- lers die zich op een dergelijk tijdstip melden, brengen zelden goed nieuws. Ik schrik wakker. Ton neemt op, nog half in slaap, hij mompelt iets.

...
“Wat zeg je?”

...
“Ik weet het niet.”

...
“Bel dan een ambulance voor haar.”
Ik schiet overeind. Ton hangt op.
“Was dat Olivia? Wat is er?” vraag ik.
Onze dochter is de hort op met een paar meiden uit haar klas. Ze is zestien jaar, je houdt het niet tegen.
“Linda heeft een halve fles wodka gedronken,” vertelt Ton. “Ze voelt zich niet goed. Olivia maakt zich zorgen.”
“Wat?! Waar zijn ze?” Ik graai naar mijn eigen mobiel, zet hem aan en bel het kind wiens poepluiers ik twee oogknippers geleden nog verschoonde.
Olivia bevestigt het verhaal. Ze hadden een fles wodka gekocht om drankjes mee te mixen. Toen de fles halfleeg was, zette Linda hem aan haar mond. Dat beviel kennelijk zo goed dat ze niet meer ophield met drinken. Nu kan ze amper op haar benen staan.
“Heb je haar ouders al gebeld?” vraag ik mijn dochter.

Dat heeft ze niet. Ze wil Linda niet verraden. Ze zitten in een taxi en zijn onderweg naar het huis van Melanie, daar overnachten ze. Het was moeilijk om een taxichauffeur te vinden die bereid was Linda mee te nemen.

“Is ze bij bewustzijn?”
“Jawel. Maar ze praat en doet heel raar.”
“Heeft ze overgegeven?”
“Ik geloof het wel. We zijn nu bijna bij Melanie, mam.”
“Is Melanie's moeder wakker?”
“Ja.”

“Laat haar even goed naar haar kijken.”
Ze belooft het.
De volgende dag hoor ik de rest van het verhaal. Melanie's moeder stuurde Linda

‘Ik slik mijn preek in, maar wil toch iets strengs zeggen’

zonder omhaal naar bed. Ze had wel voor hetere vuren gestaan. Onlangs nog kotsten haar oudste zoon en diens beste vriend het halve huis onder nadat ze uit waren geweest. De trap, de overloop, de keuken: het braaksel lag overal. Melanie's moeder had het braaf opgedweild. Ik zou die gasten aan hun lurven uit hun roes hebben geslept en ze een emmer met zeepsop in handen

hebben geduwd. Sommige moeders zijn te goed voor deze wereld.

Ladderzatte Linda stond de volgende ochtend onverwacht kwiek naast haar bed om naar paardrijles te gaan. “Ze gaf toe dat ze over haar limiet was gegaan,” vertelt Olivia. “Ze had een zware week achter de rug, ze wilde afreageren.”

Ik open mijn mond om een preek af te steken. Een lange, opvoedkundige preek over Linda's onbezonnen actie. Ik wil zeggen dat haar vriendin geluk heeft gehad. Dat iedereen weleens een zware week heeft, dat ze zich daarom nog niet in een coma hoeft te drinken. Dat Olivia het niet in haar bolle hoofd moet halen om ooit zo iets te doen.

Onze dochter kijkt me afwachtend aan. Ze heeft ons keurig gebeld, ze is eerlijk, haar limiet is twee drankjes op een avond en voor zover wij weten, houdt ze zich daaraan. Ik slik mijn preek in, maar wil toch nog iets strengs zeggen.

“En als jij binnenkort bij iemand de boel onderspuugt, ruim je het mooi zelf op, begrepen?”

Ze wijst naar haar voorhoofd. “Alsof ik dat ooit zou doen, mam.”
Ze heeft een punt. Olivia is een verstandig meisje, doorgaans verstandiger dan ik. Als zij ooit ergens braaksel moet opdweilen, zal het eerder het mijne zijn dan het hare. □